

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-57

«**Η** σειρά σου τώρα, Σωκράτη», φώναξε ο παππούς και ο Ηρακλής τού έφερε το κλαρίνο λέγοντας: «Έλα, χτύπα ένα μοραϊτικο για τη γιορτή σου». Χαμογέλασε ο Σωκράτης. «Τούτο για σένα νονέ, είναι απ' το βιβλίο που μου χάρισες πριν δύο χρόνια με τα κλέφτικα και τα δημοτικά», είπε, και άρχισε να παίζει το σκοπό του τραγουδιού:

Ένας αϊτός περήφανος, ένας αϊτός λεβέντης,
από την περηφάνια του κι από τη λεβεντιά του
δεν πάει στα κατώμερα να καλοξεχειμάσει

μον' μένει απάνω στα βουνά, ψηλά στα κορφοβούνια.

Κι έριξε χιόνια στα βουνά και κρούσταλλα στους κάμπους,
εμάργωσαν τα νύχια του κι επέσαν τα φτερά του.

Κι αγνάντιο βγήκε κι έκατσε σ' ένα ψηλό λιθάρι
και με τον ήλιο μάλωνε και με τον ήλιο λέει.

«Ηλιε, για δε βαρείς κι εδώ σε τούτ' την αποσκιούρα,

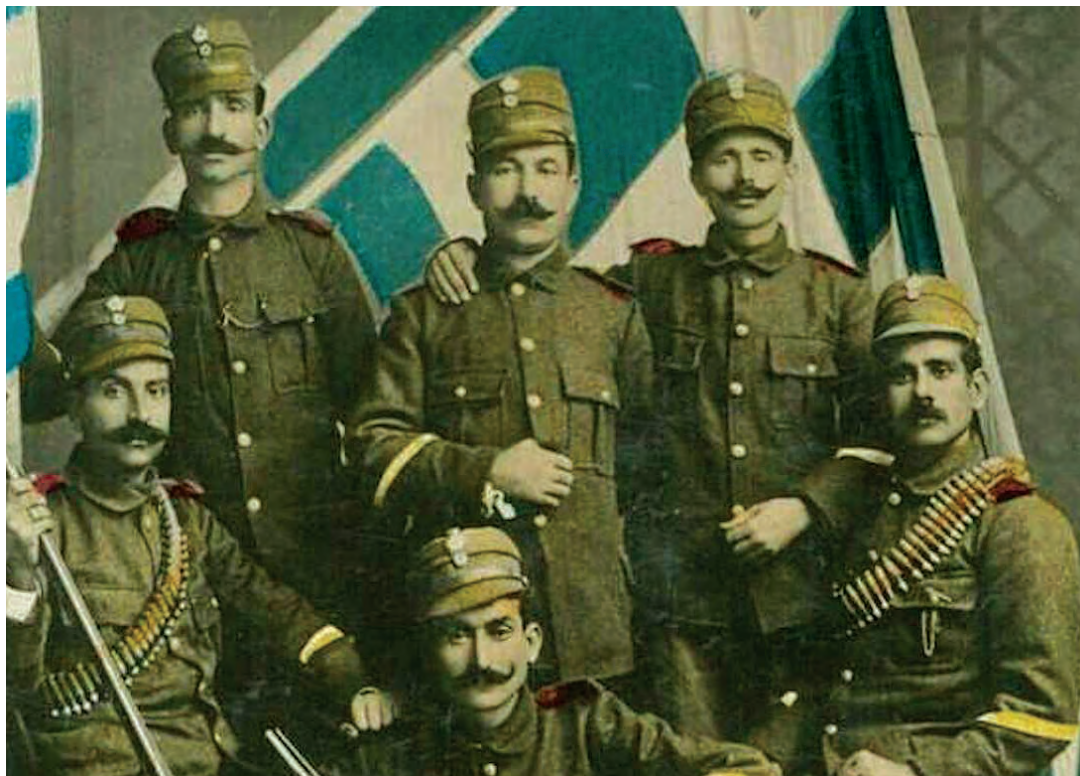
να λειώσουνε τα κρούσταλλα, να λειώσουνε τα χιόνια,
να γίνει μια άνοιξη καλή, να γίνει καλοκαίρι,

να ζεσταθούν τα νύχια μου, να γιάνουν τα φτερά μου,

να 'ρθούνε τ' άλλα τ' πουλιά και τ' άλλα μου τ' αδέρφια».

Ο Ηρακλής με τον καπετάν Ροκάκη σιγοτραγουδούσαν. Ο Διονύσης με την Ειρήνη έπαιζαν κρυφτούλι. Έπειτα πιάστηκαν από το χέρι των μανάδων χορεύοντας. Στήθηκε ο χορός και ο Ηρακλής χόρευε μπροστά τη Μαρία. Μπήκαν στο μεράκι και χόρεψαν μπροστά διαδοχικά η Νικολέτα, η Όλγα, η Ερμιόνη, ο Πέτρος και ο Μηνάς. Χόρευε και ο Σωκράτης ανάμεσά τους παίζοντας το κλαρίνο. Κάλεσαν και το Φίλιππα αλλά είπε ότι δεν ήξερε δημοτικούς χορούς.

- Να είμαστε καλά, Φίλιππα και θα σε μάθει ο Σωκράτης. Εύχομαι να πάτε μαζί και στο πανηγύρι που γίνεται στο Αηδονοχώρι, είπε ο καπετάν Ροκάκης και σαν σταμάτησε ο χορός σήκωσε τη

λύρα του.

- Σωκράτη μου, θα σε φιλέψω για τη γιορτή σου μια σοφή μαντινάδα. Να την θυμάσαι και να με θυμάσαι, πρόσθεσε και άρχισε να παίζει και να σιγοτραγουδάει:

Όταν πλουτείς μη χαιρέσαι κι όντε φτωχείς μην κλαίεις!

Χαιρέτιζε και τους πεζούς όντε καβαλικεύεις!

Ο Σωκράτης τού φίλησε το χέρι συγκινημένος.

- Ευχαριστώ, παππού. Να σε φιλέψω και εγώ ένα μοραϊτικο, είπε και πήρε το κλαρίνο. Έπαιζε το σκοπό και ο Ηρακλής σιγοτραγουδούσε:

Να 'ταν τα νιάτα δυο φορές, τα γηραιά καμιά,

να βάνω το φεσάκι μου, να βγαίνω στο παζάρι

για να πουλάω γεράματα και ν' αγοράζω νιάτα.

Ν' ανέβω απάνου στα βουνά, στα κλέφτικα λημέρια,

και να σφυρίξω κλέφτικα, να μαζευτούν οι κλέφτες...

*

Μια εβδομάδα αργότερα, ο Ηρακλής μπήκε στο καθιστικό τα ξημερώματα και του κόπηκε η ανάσα. Αντίκρουσε τη Νικολέτα να κάθεσαι θλιμμένη και την Ειρήνη να κοιμάται δίπλα της. Δεν μίλησε για να μην ξυπνήσει τη μικρή. Μπήκε στην κουζίνα και η Νικολέτα τον ακολούθησε. «Τι συμβαίνει;» την ρώτησε. Εκείνη σωριάστηκε σε μια καρέκλα και έβαλε τα κλάματα. Την άφησε να ξεθυμάνει και έφτιαξε καφέ και για τους δυο τους.

- Έλα, τώρα, πες μου τι έγινε;

- Με το συμπάθιο, θείε, είπε σκουπίζοντας τα δάκρυσά της. Χτυπάγανε την πόρτα τα μεσάνυχτα. Ξύπνησα τρομαγμένη. Βρίζανε κιόλας. Ευτυχώς που δεν ξύπνησε η Ειρήνη. Σημάδεψαν την πόρτα με κόκκινη μπογιά. Τι θ' απογίνω μόνη μου χωρίς το Στέλιο;

- Δεν είσαι μόνη σου. Θα μείνεις μαζί μας μέχρι να φτιάξει η κατάσταση. Μη φοβάσαι. Θα φωνάξω την Ερμιόνη.

Εγώ έχω πρωινή βάρδια. Μην το γράψεις στο Στέλιο.

Την προηγούμενη μέρα, η Νικολέτα με την Όλγα είχαν πάει σε γιορτή που έκανε το Λύκειο Ελληνίδων ειδικά για τα παιδιά. Ο Διονύσης με την Ειρήνη ξετρελάθηκαν με τα παιχνίδια, τα παιδικά τραγούδια και τα γλυκά. Ένωθε χαρούμενη η Νικολέτα εκείνο το βράδυ. Κοίμισε την Ειρήνη, ξαναδιάβασε το τελευταίο γράμμα του Στέλιου και έπεσε σε έναν γλυκό βαθύ ύπνο. Τώρα ήταν ανάστατη.

Η Ερμιόνη την κράτησε στην αγκαλιά της.

- Εγώ σου 'πα να μείνεις μαζί μας απ' όταν έφυγε ο Στέλιος. Θα χαρεί η Μαρία. Είναι μεγάλο το δωμάτιό της και θα μείνετε όλες μαζί.

Χάρηκε η Μαρία αλλά πιο πολύ χάρηκε η Ειρήνη για τη συντροφιά και τη θαλπωρή που θα είχε στο μεγάλο σπίτι. Και η Νικολέτα θα επισκεπτόταν το σπίτι της πρωί και βράδυ, θα άναβε το καντήλι και θα έπαιρνε μαζί της τα χρειαζόμενα.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Μια εβδομάδα αργότερα, ο Ηρακλής μπήκε στο καθιστικό τα ξημερώματα και του κόπηκε η ανάσα. Αντίκρουσε τη Νικολέτα να κάθεσαι θλιμμένη και την Ειρήνη να κοιμάται δίπλα της. Δεν μίλησε για να μην ξυπνήσει τη μικρή.